

Sygn. akt VI GC 116/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Beata Koźbiał

Protokolant: Agnieszka Kacała

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019 roku w Wałbrzychu

sprawy z powództwa **M. M.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A.

w W. na rzecz strony powodowej M. M. kwotę 10.017,14 zł (dziesięć tysięcy siedemnaście złotych czternaście groszy) z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 31 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A.

w W. na rzecz strony powodowej M. M. 5.143,00 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazać stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 391,38 zł tytułem nieuiszczonych kosztów opinii biegłego.

UZASADNIENIE

Powód M. M. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 10.500,10 zł z ustawowymi odsetkami od dat wskazanych w pozwie oraz zwrot kosztów procesu. Uzasadniając wskazała, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki kolizji z dnia 28 grudnia 2014 roku, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód powoda marki F. (...). W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2934,22 zł, które nie pokryło w całości szkody. Ponadto wskazała, że dochodzona pretensja główna stanowi różnicę pomiędzy wysokością szkody, a wypłaconym poszkodowanemu odszkodowaniem, której dochodzi na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2015 roku.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 grudnia 2017 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zwrot kosztów procesu, przyznając że ponosi odpowiedzialność za szkodę, kwestionując jednak wysokość żądania i podnosząc, że zaspokoiła roszczenie w pełnym zakresie wypłacając należne odszkodowanie.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, że:

- Strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 28 grudnia 2014 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...).

- Strona pozwana wyceniła koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 2934,22 zł i taką kwotę wypłaciła poszkodowanemu.
- Strona pozwana mimo wezwania nie wypłaciła odszkodowania w wysokości dochodzonej przez powoda.
- W dniu 10 kwietnia 2015 roku poszkodowany zbył dochodzoną w niniejszym postępowaniu wierzytelność na rzecz powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Koszt przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, przy użyciu oryginalnych części zamiennych o indeksie O, technologii producenta wynosi: 8.144,02 zł netto, tj. 10.017,40 zł brutto, przy uwzględnieniu przeciętnych cen usług stosowanych w niezależnych warsztatach samochodowych na terenie W..

Użycie części oryginalnych nie spowodowało wzrostu wartości pojazdu. Przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu jak przed szkodą, aby spełniał swoje zadania w sposób bezpieczny pod względem technicznym, bezpieczeństwa, estetyki i trwałości, wymaga użycia do naprawy nowych części oryginalnych.

Dowód: z opinii biegłego, k. 88-101.

W chwili zdarzenia pojazd użytkowany był 2 lata, był serwisowany w ASO i wcześniej nie był naprawiany.

Dowód: z zeznań świadka, k. 81

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się o treść przełożonych przez powoda i niekwestionowanych przez stronę pozwaną dokumentów oraz opinii biegłego, z których wynika wysokość poniesionej przez poszkodowanego szkody w pojeździe.

W treści opinii biegły wskazał, że strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego bezzasadnie zaniżyła stawki roboczogodziny z 100 zł (dla prac blacharskich) i 110 zł (dla prac lakierniczych) do 50 zł, podkreślając że stawki w warsztatach autoryzowanych, jak i nieautoryzowanych mieszczą się w przedziale od 85 zł do 130 zł netto (k. 91-92). Brak zatem podstaw do przyjęcia stawek arbitralnie ustalonych przez stronę pozwaną w toku procesu likwidacji szkody, nie są to bowiem stawki rynkowe. Co więcej, stawki określone przez pozwaną są rażąco zaniżone i nierealne.

Ponadto, biegły wskazał, że przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu jak przed szkodą, aby spełniał swoje zadania w sposób bezpieczny pod względem technicznym, bezpieczeństwa, estetyki i trwałości, wymaga użycia do naprawy nowych części oryginalnych. A zastosowanie tzw. zamienników wiąże się z ryzykiem, że ich cechy techniczne oraz trwałość będą niższe w porównaniu do części oryginalnych (k. 94).

Z opinii biegłego wynika ponadto, iż strona pozwana bezzasadnie zaniżyła wartość rzeczywistych cen części zamiennych o 30%, wskazując że nie istnieją części w cenach niższych niż podanych w systemie A.. Nadto, bezzasadnie zaniżono wartość materiałów lakierniczych o 33 %, co jest niezgodne z zaleceniami producenta oraz instrukcją wyceny kosztów napraw lakierniczych. Nie zastosowano też narzutu na materiał lakierniczy z efektem mineralnym.

Nadto, strona pozwana nieudowodniła (art. 6 k.c.) w toku niniejszego postępowania, że naprawa przedmiotowego pojazdu przy użyciu części zamiennych (jakie przyjęto w wycenie pozwanej) przywróciła lub mogłaby przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody. Nie udowodniła także, że naprawa tego pojazdu zgodnie z technologią producenta i przy użyciu części wskazanych przez biegłego spowodowałyby wzrost wartości pojazdu. Natomiast faktem powszechnie znanym jest okoliczność, iż udział pojazdu w wypadku komunikacyjnym powoduje utratę przez niego

wartości na rynku wtórnym i znacznie utrudnia właścicielowi sprzedaż takiego pojazdu, mimo jego naprawy. Pojazd taki jest bowiem mniej atrakcyjny dla potencjalnego nabywcy. Fakt ten znajduje ponadto potwierdzenie w opinii biegłego (k. 93-94). Mając na uwadze powyższe okoliczności, jak również fakt, iż uszkodzony pojazd w chwili zdarzenia był pojazdem dwu letnim, Sąd oddalił wniosek dowody strony pozwanej, na okoliczność ustalenia kosztów naprawy przy użyciu części innych niż oryginalne (k. 82).

Dokonana przez biegłego wycena kosztów naprawy różni się od wyceny sporządzonej na zlecenie strony powodowej, wobec tego Sąd dowód przedstawiony przez powoda na tą okoliczność pominął, podobnie jak kosztorys sporządzony przez pozwaną. Po pierwsze, wskazać w tej materii należy, że dokument przedstawiony przez powoda został sporządzony błędnie, a mianowicie w wycenie uwzględniono demontaż przedniej części pojazdu, a mianowicie: przednich drzwi, zderzaka, reflektora i błotnika. Z opinii biegłego wynika natomiast, że uszkodzony był jedynie tył pojazdu, nie było zatem potrzeby demontowania części przodu. Nadto biegły w opinii wskazał, że nie było potrzeby wymiany wszystkich jednorazowych elementów, skoro aby polakierować drzwi należy element zabezpieczyć, a nie demontować. Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019 roku biegły wymieniał wszystkie elementy bezzasadnie uwzględnione w dokumencie prywatnym przedstawionym przez stronę powodową, zauważył ponadto, iż bezprzedmiotowy demontaż poszczególnych elementów przodu pojazdu i części jednorazowego użytku generował zbędnych 31 jednostek czasowych, które w wycenie zostały przez biegłego pominięte (k. 209). Ponadto biegły wskazał, że strona powodowa w przedstawianych przez siebie opiniach prywatnych uwzględniła wymianę elementów jednorazowego użytku, które przed zdarzeniem nie były montowane w uszkodzonym pojeździe (k. 146).

Reasumując, w ocenie Sądu, sporządzone przez biegłego opinie rzetelnie przedstawiają opisane powyżej fakty. Wobec powyższego, Sąd ustalenia w zakresie wysokości poniesionej szkody oparł o opinię biegłego, pomijając w tym zakresie kalkulacje przedstawioną przez strony, po pierwsze z uwagi na okoliczności, iż strony nie posiadają wiadomości specjalnych w tym zakresie, a po wtóre mając na uwadze fakt wyjątkowo nierzetelnie sporządzonej kalkulacji szkody w toku postępowania likwidacyjnego i liczne błędy w opinii prywatnej powoda. Podkreślić należy ponadto, że kalkulacja szkody sporządzona przez stronę pozwaną nie odnosi się do żadnych obowiązujących cenników, pomija rzeczywiste wartości części zamiennych, jest niezgodna z technologią naprawy i zaleceniami producenta, a nadto pomija niezbędne części jednorazowego użytku. Wobec powyższego, kalkulacja według której szkodę oceniono jedynie na poziomie 1/3 jej rzeczywistego rozmiaru, oceniona została przez Sąd jako wyjątkowo nierzetelna. Takie zachowanie strony pozwanej – w ocenie Sądu - nie zasługuje na ochronę prawną, a wręcz przeciwnie stanowi podstawę do obciążenia jej kosztami niniejszego postępowania w myśl art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c.

Podkreślić ponadto należy, że zgodnie z opinią biegłego koszt naprawy uszkodzonego pojazdu jest znacznie wyższy, niż wypłacone przez stronę pozwaną dotychczas odszkodowanie. Z zeznań świadka wynika, iż pojazd przed szkodą był użytkowany tylko przez dwa lata, nigdy wcześniej nie był uszkodzony, a serwisowany był wyłącznie w ASO. Z uwagi na znaczny upływ czasu od dnia zakończenia procesu likwidacji szkody, a nadto z uwagi na mało precyzyjne i częściowe zeznania świadka, w toku procesu niemożliwym było ustalenie kosztu naprawy poniesionego przez poszkodowanego. Poszkodowany nie był bowiem w stanie wskazać, ani zakresu napraw, ani ich wartości, nie pamiętał także okoliczności istotnych w procesie likwidacji szkody. Poszkodowany podawał, że naprawa była bezgotówkowa, z dokumentu dołączonego do pozwu wynika, że żądane przez powoda odszkodowanie wypłacone zostało powodowi jako osobie upoważnionej. Zestawienie zeznań świadka z przedłożoną przez strony dokumentacją związaną z tokiem postępowania likwidacyjnego, mimo częściowej amnezji poszkodowanego, nie daje podstaw do odmowy wiary tym zeznaniom. W ocenie Sądu, przedstawiane przez poszkodowanego informacje częściowe zgodne są z twierdzeniami pozwu i zgromadzonymi w sprawie dokumentami. Zatem, skoro naprawa została wykonana bezgotówkowo, a poszkodowany (świadek) twierdzi, że pojazd został naprawiony zgodnie z jego życzeniem i przywrócony do stanu poprzedniego, nie ma podstaw aby kwestionować wartość tej naprawy. Ponadto, z opinii biegłego wynika, że naprawa wykonana została przy użyciu elementów jednorazowego montażu, wobec tego demontaż poszczególnych części pojazdu, jedynie na potrzeby sprawdzenia, czy elementy opatrzone są logo producenta, wiązałoby się z nadmiernymi kosztami.

Zasądzone odszkodowanie stanowi zatem różnicę pomiędzy wartością pojazdu, a kwotą wypłaconą przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego. Zatem, Sąd uznał żądanie pozwu za częściowo zasadne, przyjmując że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). W tym miejscu wskazać należy ponadto, że zasądzona kwota obciążona jest błędem rachunkowym, wynikającym z błędnego wyliczenia VAT i omyłkowego powiększenia tej kwoty zgodnie z oświadczeniem poszkodowanego (k. 14). Orzeczenie jednak w tym zakresie nie podlega sprostowaniu lecz korekcie w toku postępowania apelacyjnego. Z opinii biegłego i dołączonego do niej kosztorysu (k. 99) wynika bowiem, że koszt naprawy z VAT wynosi 10.017,14 zł, zatem po pomniejszeniu o kwotę wypłaconego już odszkodowania 2934,22 zł, należne odszkodowanie winno wynosić 7082,92 zł.

Przechodząc do podstawy prawnej rozstrzygnięcia wskazać należy, że zgodnie z zawartą umową odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel gwarantuje naprawienie szkody, a w myśl art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), a wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c. Ponadto nie powinno ono przewyższać realnych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu przed zdarzenia.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2). Z kolei z treści przepisu art. 9 w zw. z art. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003, nr 124, poz. 1152) wynika, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność. Zastosowanie cytowanego wyżej przepisu art. 363 k.c. w sferze odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela prowadzi do wniosku, że treścią świadczenia ubezpieczyciela wynikającą z umowy ubezpieczenia OC jest naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego wywołanej uszkodzeniem pojazdu i to odszkodowaniem w pełnej wysokości, polegającym na zapłacie kwoty koniecznej do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed wypadku (por. wyrok SN z dnia 11.06.2003 r., V CKN 308/01, wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00). O przywróceniu zaś pojazdu do stanu sprzed zdarzenia można zaś mówić jedynie wtedy, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem: technicznym, zdolności użytkowej, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Rzecz bowiem uznaje się za naprawioną, gdy jej stan nie odbiega od stanu sprzed wyrządzenia szkody (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 10.11.1992 r., I ACr 410/92).

W zakresie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych... (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 363 § 1 i 2 k.c., przyjmując za ich datę początkową po 30 dniach od dnia zgłoszenia szkody.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., o czym była mowa powyżej. Na koszty te składa się opłata od pozwu w wysokości 526,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym - w wysokości 3600 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz koszt opinii biegłego 868,62 zł. Strona powodowa uległa bowiem jedynie w nieznacznym zakresie swego żądania (należności głównej i świadczeń ubocznych – odsetek liczonych 4 lata wstecz).

Rozstrzygnięcie w pkt III Sąd oparł o treść art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) i nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 391,38 zł tytułem nieuiszczonych kosztów opinii biegłego.